ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: T. V., zastoupeného Mgr. Radomírem Bašnárem, advokátem se sídlem Brno, Joštova 4, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 10. 2004, čj. 63 Az 131/2004 - 17,

takto:

I. **Kasační stížnost se zamítá.**

II. **Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 6. 2004, čj. OAM-2128/VL-07-04-2004. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v souladu se zákonem, na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci.

Proti zamítavému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b)

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdí, že důvody, které jej vedly k odchodu z vlasti a k podání žádosti o azyl, jsou dostatečné k udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu. Z vlasti odešel z pracovních důvodů. Domnívá se, že řízení před správním orgánem trpí vadami, pro které měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené správní rozhodnutí zrušit, popřípadě vyslovit jeho nicotnost. Ze strany správního orgánu se dle stěžovatele jedná o zásadní porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, kdy stěžovateli nebyla dána možnost, aby se vyjádřil k podkladům, na základě kterých správní orgán rozhodoval, dále se jedná o porušení ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu, kdy rozhodnutí správního orgánu vykazuje závažné nedostatky způsobující nicotnost tohoto rozhodnutí. Stěžovatel odkazuje na obsah své žaloby, kde se podrobněji procesními vadami, kterých se měl dopustit správní orgán, zabýval. Nesouhlasí s právním názorem správního orgánu, že na jeho straně nejsou dány překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, kdy tyto překážky stěžovatel shledává v tom, že ze své vlasti odešel z pracovních důvodů, neboť v Mongolsku nenašel práci. Po vystudování vysoké školy nepracoval, protože ve svém oboru nenašel pracovní místo. Rodina manželky stěžovatele s jejich sňatkem nesouhlasí a nechce, aby spolu žili, protože manželka pochází z bohaté rodiny a on nemá nic. Do České republiky přicestoval kvůli práci, chce zde žít a svůj pobyt legalizovat. V Mongolsku již nemá svoji rodinu ani žádné příbuzné. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušit a zároveň přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném

účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 10. 6. 2004 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém uvedl, že vlast opustil v říjnu 2002 a od té doby pobýval v České republice. V Mongolsku nemohl najít práci, nemá nikoho, kdo by mu nějak pomohl a proto nyní žádá o azyl, aby mohl žít v České republice. Při pohovoru k návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky dne 16. 6. 2004 stěžovatel uvedl, že bezprostřední pohnutkou k odchodu z vlasti byly ekonomické problémy; v Mongolsku nemá bydlení a nemůže najít práci.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že dle jeho názoru byly dány důvody k tomu, aby mu byl poskytnut azyl podle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Toto tvrzení je třeba odmítnout, neboť ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by stěžovatel v průběhu celého správního řízení uváděl cokoliv, co by nasvědčovalo tomu, že žádá o azyl z jiných než ekonomických důvodů, tzn. že je veden jiným motivem než snahou obstarat si práci a bydlení v České republice. Jedná se proto o žádost motivovanou pouze tím, že současný ekonomický stav Mongolska patrně neumožňuje stěžovateli, aby si ve vlasti našel práci a bydlení. V otázce takto motivované žádosti o azyl je ovšem nutno odkázat na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který například ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 5 Azs 3/2003 (nepublikováno), uvedl: „*Obtíže žadatele o azyl stran obživy či možností seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické*“. Mezi obtíže tohoto druhu lze jistě zařadit i potíže uváděné stěžovatelem, aniž by stěžovatel uváděl i jiné potíže než vzniklé v souvislosti s tím, že ve vlasti nemůže najít práci a bydlení.

Nelze tak než souhlasit s rozsudkem krajského soudu, že stěžovatel neuváděl žádné skutečnosti, které by svědčily o přítomnosti důvodů pro poskytnutí azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, či podle ustanovení § 14 tohoto zákona. K takovým žádostem o azyl přitom Nejvyšší správní soud uvedl již ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 27/2003 (nepublikováno): „*Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona.*“

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.,

neboť - jak vyplývá ze shora uvedeného – v souzené věci se krajský soud nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení, přičemž z kasační stížnosti navíc není při její argumentační sporosti ani zjevné, že by v ní bylo vskutku zpochybněno řešení právní otázky krajským soudem.

V kasační stížnosti stěžovatel obecně formuloval námitky o tom, že žalovaný jednak porušil ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, když stěžovateli nebyla dána možnost, aby se vyjádřil k podkladům, na základě kterých správní orgán rozhodoval, a také ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu, kdy rozhodnutí správního orgánu vykazuje závažné nedostatky způsobující nicotnost tohoto rozhodnutí. K námitce první je třeba především uvést, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 22. 6. 2004, ale již 1. 1. 2004 nabyla účinnosti novela zákona o azylu, která změnila ustanovení § 9 zákona o azylu, podle něhož se na řízení o udělení nebo odnětí azylu nevztahuje ustanovení § 33 odst. 2 a oddíl 1 části čtvrté správního řádu. Žalovaný tudíž nepochybil, když stěžovatele s podklady neseznámil. Nad rámec uvedeného je třeba poukázat na skutečnost, že krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí nesprávně uvedl, že stěžovateli byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k protokolu o výslechu, případně navrhl jeho doplnění. Tato skutečnost však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Co se týče tvrzených závažných nedostatků rozhodnutí správního orgánu I. stupně či žalovaného ve smyslu ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu, Nejvyšší správní soud má za to, že písemná vyhotovení rozhodnutí obou ve věci rozhodujících správních orgánů obsahují veškeré náležitosti uvedené v tomto ustanovení, a to uvedení orgánu, který je vydal, datum vydání, jméno a příjmení účastníků řízení, jsou opatřena úředním razítkem a podepsána s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby. S ohledem na uvedené tento neshledal v předmětném správním řízení o udělení azylu vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Takovými novými skutečnostmi jsou námitky stěžovatele, že nesouhlasí s právním názorem správního orgánu, který uvedl, že na jeho straně nejsou dány překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu a dále že rodina jeho manželky nesouhlasí s jejich sňatkem a nechce, aby spolu žili. Jelikož citované námitky nebyly stěžovatelem uplatněny v rámci správního řízení o udělení azylu ani v přezkumném řízení soudním v žalobě, ale teprve v kasační stížnosti, podané po vydání napadeného rozsudku krajského soudu, nemůže se jimi Nejvyšší správní soud zabývat.

Na závěr je třeba upozornit na to, že právní institut azylu nelze směšovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které

jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů.

Žádný ze stěžovatelem uváděných důvodů kasační stížnosti tak nebyl shledán, proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu